

[Margrete Auken]

gøre for at undgå det. Det var selvfølgelig på energiområdet, hvor jeg synes, at ministerens svar havde perspektiv i sig. Jeg synes ikke, den første tale havde det, men jeg ved, at det har ministerens hjerte og bevågenhed.

Derimod synes jeg, det var uhyggeligt at høre, at det, vi har prøvet at sige på transportområdet – for den sags skyld også for landbruget, men lad så det være – igen svinder ind til at handle om katalytisk efterbrænding. Det var faktisk ikke det, vi talte om. Katalytisk efterbrænding er en vigtig, men meget lille del af det her problem, og den indgår altså desværre i den dér: først producerer vi, og så renses vi. Den går modsat Brundtlandkommissionens anbefalinger, fordi den skaber problemer, som den så løser. Japan, som er kommet længst med at indføre katalytisk efterbrænding, har stigende luftforurening, fordi man ikke gør noget ved selve strukturen. Jeg synes, det var lidt ærgerligt. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg tror ikke, det var ond vilje.

Der kommer signaler fra i hvert fald nogle af os om, at skal vi skabe den folkelige opbakning og tro på, at vi kan gøre noget rigtigt ved det her, så må vi sige klart, at vi skal i gang med nogle omlægninger, vi skal i gang med at gøre tingene på en anden måde, som ikke er noget med at gå tilbage. Vi kan opretholde alle de transportere, det skal være, uden at det behøver at være varetransporter osv.

Det er blot for at sige, at lige så glad jeg var for det svar, der kom om energien, lige så trættende eller forstemmende var det at høre det, der kom om de andre områder, først og fremmest trafikken.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil bare takke ministeren. Det, jeg ønskede, var en understregning af, at kommunerne og amterne tager fejl, når de skylder vandmiljøplanen for, at man kloakerer de tyndtbefolkede områder. Det gør de desværre, men det kan ministeriet selvfølgelig ikke gøre for. Det var derfor, jeg nikkede og sagde, at det er rigtigt nok, at det ikke er ministeriet, der laver problemerne. Ikke desto mindre er der altså nogle amter og nogle kommuner, der skylder vandmiljøplanen for det her. Jeg synes, det er godt, at vi nu i Folketinget har fået understreget, at det er fejl adresse. Det er dem selv, der er ansvarlige, hvis de gør noget sådant.

Leif Hermann (SF):

Jeg forstod, at regeringspartierne, som miljøministeren meget naturligt taler for, ville stemme Socialistisk Folkepartis dagsorden ned. Det synes jeg egentlig kræver en noget mere indgående argumentation efter det, vi har lagt frem her i dag af dokumentation, fra miljøministerens side.

Men inden jeg når til det, der, om jeg så må sige, er krumtappen i miljøministerens modstand mod dagsordenen, nemlig tidsfristerne for vandmiljøplanen, må jeg sige, at jeg forstår ministerens udtalelser sådan, at i hvert fald det sidste element i dagsordenen, nemlig spørgsmålet om en redegørelse og en plan for konkrete initiativer i internationale organer, ikke kan være den store anstødssten for ministeren. Det kunne jeg heller ikke forestille mig med den vægt, ministeren lægger på det internationale samarbejde.

Det andet element, nemlig fremlæggelsen af et program for en forebyggende indsats ved at se på produktionsomlægningen og energibesparelser og trafikpolitiske initiativer, kan jeg i grunden heller ikke rigtig forestille mig kan være den store anstødssten for ministeren. Jeg har noteret mig, at ministeren oven i købet har aftalt tid for en samtale med energiministeren – måtte jeg forstå at det var – om energibesparelser.

Det vil altså sige, at ministeren sådan set allerede nu er inde på – meget af det er jo også gået som en rød tråd igennem det, ministeren har sagt – at vi også skal i gang med en mere tværgående indsats. Hvad er der så i grunden galt i, at vi nu siger: Jamen tak, vi vil gerne den 1. februar, om trekvart år, have et program for, hvordan denne tværgående indsats skal se ud? Det er vel ikke for meget forlangt, når vi skal videre i miljøarbejdet, at bede om et sådant program. Jeg har da også forstået på ministeren, at noget sådant kunne man måske godt tænke sig på et eller andet tidspunkt at komme med, men er det i så fald tidsfristen, der er anstødsstenen?

Og endelig når vi frem til spørgsmålet om vandmiljøplanens tidsfrister. Det virker, som om ministeren overhovedet ikke vil tage stilling til det, hr. Trøjborg og jeg heroppefra har fremlagt. Muligvis har ministeren ikke læst Jyllands-Posten for i dag, hvor der står: »Kommunerne står klar med miljøinvesteringer«. Jeg ci-